

Blahoslavený Karol Habsburský obetoval svoju chorobu a smrť za opätovné zjednotenie strednej Európy do novej katolíckej ríše

Matej Gavlák

4. septembra 2024 ✚ *Politika Spoločnosť* ✚ *Komentár*

Dnes sú stredoeurópske národy malé a nie veľmi dôležité. Blahoslavený Karol sníval o ich opätovnom zjednotení – a vytvorení novej svätej stredoeurópskej ríše.

Korunovácia Karola Habsburského za kráľa Uhorska, 30. december 1916; vľavo je kardinál Ján Černoch (rodák zo Skalice, *1852 – †1927 Ostrihom), ostrihomský arcibiskup a prímas Uhorska

zdroj: wikimedia commons

Tri prúty

Každý pozná slovenskú legendu o Svätoplukových troch prútoch. Keď bol zomierajúci kráľ na smrteľnej posteli, zavolať si svojich troch synov, aby im dal poslednú – a tú najdôležitejšiu – radu. Dal im tri prúty a povedal im, aby ich zlomili. Jeden po druhom sa o to pokúsili, no ani jednému sa nepodarilo zlomiť tri otcove prúty.

Potom im dal každému po jednom prúte. Svoj prút zlomil prvý syn, i druhý i ten tretí. Svätopluk synom vysvetlil, že ak budú jednotní, budú neporaziteľní ako tie prúty. Ak však medzi nimi dôjde k roztržke, pád Veľkomoravskej ríše bude nezadržateľný.

Kráľ zanedlho zomrel a jeho traja synovia sa stali otcovými dedičmi. Dlhو netrvalo a nastali prvé hádky. Nasledovala otvorená nenávisť a občianska vojna: Veľká Morava padla, aby už nikdy nebola obnovená.

Impérium malých národov

Prečo o tom vlastne píšem? Príde mi, že národy bývalej habsburskej monarchie boli – a vlastne stále sú – ako tie prúty. Habsburská ríša kedysi bola možno najväčšia mocnosť na kontinente. Vyhrali sme ťažké vojny proti osmanským Turkom, Napoleonovi a ďalším nepriateľom; pomohli sme vyrovnať európske mocnosti – čím sme neraz doslova zachránili mier. Boli sme posledným veľkým múrom proti bezbožným

revolucionárom a bankárskym oligarchom v ich pozadí. Habsburské impérium bolo svätým impériom: žiaden pápež by to nikdy nepoprel.

Ale čím konkrétne vlastne bola habsburská ríša – známa tiež ako Rakúska ríša, podunajská ríša a od roku 1867 Rakúsko-Uhorsko? Bol to konglomerát malých stredoeurópskych národov: rakúskeho, maďarského, českého, moravského, slovenského, sliezskeho, chorvátskeho, slovinského; zahrňoval tiež časti Poľska, Rumunska a ďalších krajín. Naše impérium teda bolo absolútne unikátne v tom, že mu nedominoval žiaden veľký národ (ako tomu bolo vo Francúzsku, Británii, Poľsku či Rusku), ale bolo zložené z niekoľkých rovnako malých národov. Spolu sme pritom boli globálnym – a predovšetkým príčetným! – impériom.

Politicky najpríčetnejšia časť Európy

Mnoho konzervatívcov v Európe – a dokonca v celom svete – by so mnou súhlasilo: stredná Európa je politicky stále najpríčetnejšou časťou nášho kontinentu. V Bratislave som mal priateľa z Francúzska, ktorý hovorieval, aké je to skvelé mesto, pretože ani za tmavej noci sa nemusí obávať o svoju bezpečnosť. V Bratislave nie sú žiadne no-go zóny, niet tu ulice, kde by vládlo právo šaría. Raz som v našom hlavnom meste videl moslimský protest za Gazu – napočítal som dvadsať (!) účastníkov a tri vlajky Gazy. Porovnajte si to s Londýnom, Parížom či Berlínom!

Zvlášť Maďarsko je dnes bezpečným prístavom pre konzervatívcov a kresťanov z celej Európy. Slovensko a Chorvátsko sú stále pomerne silno nábožensky založené krajiny. Česko zostáva i v súčasnosti motorom strednej Európy. Dnes je síce česká vláda veľmi silno bruselská/washingtonská, ale česká opozícia je solídne konzervatívna a nacionalistická. Súčasná rakúska vláda je minimálne protivojnová a za mier, túžiaca po skončení trvajúceho a krvavého konfliktu na Ukrajine. Jej postoje sú podobné tým slovenským a maďarským.

Takže áno: stredoeurópske štáty v rôznych stupňoch pôsobia ako jeden blok stojaci proti ničivým ekonomickým, politickým a kultúrnym trendom ako zo Západu, tak z Východu. Ale majú jeden problém – sú nejednotné, presne ako Svätoplukovi synovia. V praktickej rovine to znamená predovšetkým tieto tri veci:

- 1) nie sú schopné efektívne pretlačiť svoje politické postoje mimo svojich hraníc;
- 2) v skutočnosti samé bojujú v rámci svojich hraníc s narastajúcim ničivým tlakom z Bruselu;
- 3) skôr či neskôr tomuto tlaku zrejme podľahnú...

Netreba azda príliš vysvetľovať, čo slovo „podľahnúť“ znamená: milióny nelegálnych migrantov zväčša neeurópskeho moslimského pôvodu, vymazanie národnej identity – čo by bol v podstate koniec našich malých a zraniteľných národov ako sme ich poznali po viac ako 1000 rokov. Toto je hra, ktorú hráme práve teraz. Je to nebezpečná hra o prežitie.

Stredná Európa potrebuje nové „Podunajské impérium“

Eduard Habsburg, populárny maďarský veľvyslanec pri Svätej stolici, povedal v jednom rozhovore o svojom stretnutí s Henrym Kissingerom:

„Keď som ho navštívil šesť týždňov pred jeho smrťou a priniesol som mu svoju knihu, povedal: „Viete, som veľmi rád, že mi dávate knihu o svojej rodine, pretože som toho názoru, že Habsburgovci sú tá najlepšia vec, ktorá sa mohla Európe pritrafiť – minimálne tej strednej

Európe.“

(‘The Habsburg Way’: Lessons for Today, From Openness to Life to How to Die Well National Catholic Register)

Legendárny Winston Churchill v prvom zväzku svojich slávnych pamätí „*Druhá svetová vojna*“ taktiež poukázal na to, že rozpad habsburskej monarchie bol obrovskou tragédiou pre stredoeurópske národy. Veľavravné sú slová českého historika 19. storočia Františka Palackého, ktorý nebol žiadnym priateľom Habsburgovcov: „*Ak by sme nemali Rakúsko-Uhorsko, museli by sme ho vymyslieť.*“

Náš posledný citát pochádza zo slov francúzskeho spisovateľa Bernarda Michela: „*Nutná je istá obnova strednej Európy rovnako ako záruka niektorých väzieb medzi týmito štátmi. Je nutné chápať strednú Európu ako celok a nie ako izolovaných susedov.*“ Jeho kniha nesie názov „*Pád dvojhlavého orla*“ a je o krátkej, no významnej vláde Karola I., dnes známeho aj ako blahoslavený Karol.

Sen bl. Karola

Dostávame sa k ústrednej téme tejto eseje: zjednotenie strednej Európy bolo snom bl. Karola; a nielen to – on doslova obetoval svoje utrpenie a smrť pre túto vec! Vieme, že po jeho nútenom odchode minimálne raz povedal, že sa „*obetuje*“ za veľkú vec. Zdá sa, že je to Boží návrh, ktorý zosadený cisár prijal. Potom trpel veľké bolesti a zomrel v mladom veku 34 rokov. Tak čo bolo tou vecou, za ktorú sa obetoval? Sám na svojej smrti vyriekol:

„*Musím toľko trpieť, aby sa moje národy opäť spojili.*“ (<https://www.emperorcharles.org/karl-quotes>)

O čom to rozpráva? Kto sú „jeho národy“ a čo majú urobiť? Myslím, že tieto slová sú úplne zrejmé.

Jeho ľuďom sme my, národy strednej Európy. Modlí sa za nás k Bohu, obetoval sa za nás (!), aby sme sa opäť raz mohli zjednotiť do svätého impéria. Ako dobrý otec –, ktorým aj bol – chce pre nás len dobre. A rozumie, že najlepšou vecou pre jeho deti je to, aby boli zjednotené proti všetkým zlám tohto padlého sveta. Je to to isté, čo radil aj Svätopluk svojim synom: „*Buďte zjednotení, dobrý boj vedte spoločne!*“ Sformovanie nového stredoeurópskeho impéria je jediným možným spôsobom, ako v dlhodobom horizonte zachrániť naše národy – a možno i zvyšok Európy!

Čo ešte dodať? Blahoslavený Karol, posledný veľký katolícky štátnik, mal sen – sen, ktorý môže doslova zachrániť našu existenciu ako slobodných ľudí. Azda by sme mali začať pracovať na tom, aby sa jeho sen stal skutočnosťou. Poľský štát, náš veľký priateľ a sused, neexistoval 150 rokov. Avšak deti slávneho Jána III. Sobieskeho sa nikdy nevzdali svojich snáh o jeho obnovenie. Mali by sme si z nich vziať príklad i my, deti bl. Karola.

Beate Carole, ora pro nobis!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/blahoslaveny-karol-habsbursky-obetoval-svoju-chorobu-a-smrt-za-opatovne-zjednotenie-strednej-europy-do-novej-katolickej-rise/>